

Takk til forfatterne av boken «Ja takk, begge deler! Helse i en ny tid»

«Ikke takk meg, takk heller Britt», sa Sigrun Generalsekretær, da jeg fikk boken som tillitsvalgt i NNH. Boken har blitt omtalt noen ganger allerede, men et godt produkt kan man vel ikke skrive for mye om?

Forfatterne representerer mer enn 100 års erfaring i helsearbeid i «det godes tjeneste» og boken har omfattende kildehenvisninger som gjør at informasjonen som fremkommer, ikke kan bli avfeid som synsing. Stilen og budskapet er dessuten skrevet slik at det kan forstås av alle. Begrunnet i spalteplass har jeg forsøkt å begrense meg til det som for meg er det viktigste.

Legemiddelindustrien blir avkledd, og den som måtte ha trodd at legemidler er til for vårt beste, vil nok måtte endre oppfatning etter å ha lest boka. Avsløringen av denne industrien overgår det jeg har hørt og lest om før. Det er interessant, men skremmende å lese om metodene som brukes, herunder dominans og maktmisbruk, hvor det er nærliggende å tenke mafiavirksomhet.

Boken viser til bokverket «Viten-skapens historie» når det fortelles om hvordan den amerikanske, medisinske utdannelse ble «kuppet», idet to av verdens rikeste familier på begynnelsen av 1900-tallet, kjøpte opp amerikanske universiteter med løfte om å tildele forskningsmidler til de universiteter som ville forske på legemidler. Senere ble det tyske firmaet I. G. Farben knyttet til denne virksomheten, og som Øverbye skriver, «på kort tid ble folks søken etter sannhet omgjort til et industrielt foretak. Legeutdanningen fikk et løselig sammensatt antall fag som i det store og hele holder leger på et for lavt kunnskapsnivå i forhold til de utfordringer de møter daglig. Når man legger til at undervisningen ikke bygger på sunne, naturvitenskapelige

prinsipper, men i stor grad er innrettet på å gjøre leger til formidlere av legemidler, blir den industrielle medisin ikke produsent av sunnhet, men av legemiddelavhengighet. Dette resulterer i mangelfull innsikt om hva som egentlig er årsak til sykdom».

En annen ting som er nytt for meg er den historiske bakgrunn for oppbyggingen av den nå så mektige, kjemiske industrien av legemidler og vaksiner. Likeså forbindelsen mellom USA og Nazi-Tyskland i oppbyggingen, både før og under den 2. verdenskrig. For meg er det også nytt at ledende personer fra den nevnte kjemiindustri, fortsatte å ha innflytelse på utviklingen etter krigen. Det hevdes at utviklingen av EU's helsepolitikk har blitt til gjennom innflytelse av nevnte kjemikere. Selv om det er noen år etter krigen, synes jeg det er skremmende å vite at den gassen som ble brukt til å utrydde jøder under krigen ble produsert av nettopp I. G. Farben. Med slik informasjon som bakgrunn blir det lettere å forstå dybden i spørsmålet som Britt H. Unitiedt stiller; hvilket menneskesyn har produsenter av kjemikalier? Spørsmålet er meget betimelig når vi nå ser hvilken plass giftstoffer har fått – ikke bare i vaksiner og legemidler, men også i matvarer og i fôr til husdyr og fisk.

Det hevdes videre at få, om noen, synes så letturlurte hva angår statistikk som leger. Her er et eksempel på hvordan legemiddelprodusenten beskriver «god» virkning av et medikament: En reduksjon på 1 % i forhold til en sykkelighetsøkning på 3 %, blir **33 % reduksjon** ($3 \times 33 / 100 \% = 1 \%$).

33 % reduksjon i sykkelighet selger, men produsenten unnlater å si «i forhold til hva». I h t Dr. Følling, som Øverbye henviser til, er virkeligheten slik: «1 % av de som fikk behandling opplevde behandlingen som nyttig, 2 % fikk sykdom, til tross for behandling, men hos 97 % kom det ingen sykdom uansett. Hos 99 % ble det ikke påvist noen nytte. M a o et helt virkningsløst medikament. Legemiddelprodusenter anser til og med 1 % lengre levetid, for **god medisin**». Er det derfor produsentene må ty til ovenfor nevnte matematiske formel?

Legemiddelbransjens tendens til kun å fortelle halve sannheten ser ut til å være regelen fremfor unntaket. Her er et helt ferskt eksempel på noe mange har en oppfatning om. I et debattinnlegg i Dagsavisen 14. mars i år, sier prof. dr. med. Bjørg Marit Andersen: «da Pandemrix-vaksinen ble lansert som identisk med sesonginfluensavaksine, under svineinfluenzaepidemien i 2009, visste både nåværende og tidligere helsedirektører at vaksinen manglet dokumentasjon for effekt og bivirkninger og inneholdt tilsetningsstoffer som adjuvans og kvikksølv, mens vanlig influensavaksine er uten tilsetning. Pandemrix var en vaksine med usikker effekt mot influensa og viser skadelige effekter for mange barn og voksne – kanskje enda i mange år».

Vi får også høre om hvor politikerne som Bill Clinton, George W Bush og Helmut Kohl sto m h t bruk av legemidler og urter. Apropos tidligere politikere, så kommer jeg i hug Bush's tidligere forsvarsminister, Donald Rumsfeld. Han ble head-

huntet for å fremme salget av aspartam – en tvilsom sukkererstatning. I Norge har Legemiddelbransjen engasjert en tidligere toppolitiker til leder. Man kan jo lure på hvorfor de har gjort det, fremfor å ha en fagperson til å fronte bransjens syn.

I et debattprogram på tv hørte jeg en lege, representant for industrimedisin (Øverbye kaller slike for «industrileger») i et innlegg om alternativ bransje: «De fleste sykdommer går over av seg selv etter noen dager». Denne påstand kan jo også brukes mot industrimedisinen i form av følgende retoriske spørsmål: Hvorfor skriver da industrileger ut resepter på medisin (kjemikalier) på sykdommer som går over av seg selv?

Boken indikerer at det kommer et paradigmeskifte mht. bruk av medikamenter, kontra andre måter å behandle folks plager på. I denne forbindelse er det nærliggende å vise til det skjer endringer også på andre områder. Om ikke et paradigmeskifte ennå, så skjer det mye innen både kosthold/ernæring og psykiatri. Relatert til det siste, så husker sikkert mange programmet på tv, «Blitt slik eller født slik»? hvor fagpersoner fikk problemer med å begrunne sitt syn til komiker Harald Eia. Noen år senere var det en kvinnelig dommer som sørget for at man nå må se med nye øyne på den dominans psykiatri har hatt innen vår rettspleie. Innen kosthold har utviklingen kommet så langt at autoritetene som har preget og fortsatt preger kostholdsdebatten, ikke lengre kan opptre like arrogante og skråsikre som før. Flere og flere har begynt å stille spørsmål om de statlige kostholdsradene, for bare å nevne noe. Innen helsevern kan man også vise til den nedadgående tillit folk har til Folkehelseinstituttet (NRK hadde 27. jan 2013 et oppslag om at kun 1 av 4 nordmenn stoler på Folkehelseinstituttets informasjon om vaksine) og Statens strålevern. Disse omfattende endringene skjer fordi folk flest engasjerer seg og har begynt å stille kritiske spørsmål.

Dagfinn Høybråten skriver i forordet i boka, at det er et alvorlig misforhold mellom folks bruk av og tillit til alternative behandlinger og den plass slike behandlingstilbud har i den norske helsetjenesten. Høybråten nevner forskning hele fem steder i forordet. Bokens forfattere trekker også fram betydningen av forskning. Da er det viktig å påpeke at forskning trenger bevilgninger og forskningen må kunne gjennomføres på en fri og uavhengig måte, som en motvekt til hvordan legemiddelbransjen driver sin forskning. Som kjent er den forskningen verken fri eller uavhengig. I tillegg nevnes at legemiddelbransjen kun offentliggjør den forskning som bidrar med positive resultat for medikamentet det forskes på.

Langt på vei gir boken en bakgrunn for å forstå hvorfor den vestlige medisinske utdanning ble konsentrert om kun biokjemi til fortrenghet for to andre viktige elementer, biofysikk og læren om kroppens eget helbredelsessystem. Schjelderup nevner på minst tre steder i boken at «helbredelse alltid skjer spontant».

Vi ser jo nå at biokjemi alene ikke vil gi folk bedre helse – det vil bare gjøre legemiddelindustrien rikere. Britt H. Unitiedt stiller spørsmålet: «Hva støtter livet? Schjelderup skriver om at homøopati virker som en mental katalysator for selvhelbredelse, mens en vanlig medisinsk konsultasjon har fokus på sykdom. Mao kan helbredelse sammenlignes med

en **dialog**, mens medikamenter kan sammenlignes med bruk av **våpen**. Det siste kan ikke fjerne årsaken, eller sagt på en annen måte, skape **varig fred**.

Til slutt, – jeg skulle ønske at boken hadde en litt bedre og mer omfattende innholdsfortegnelse og at artiklene hadde noen flere avsnittsoverskrifter. En annen ting som er gjennomgående er at retteprogrammet ikke har akseptert sammensatte ord, men dette er små mangler, og trekker ikke ned helhetsinntrykket. Ved et eventuelt nytt opplag av boken kan dette sikker t justeres. Det er mange som kan ha god nytte av å lese boken, blant annet programledere, slik at de har bedre forutsetning til å stille «de riktige spørsmålene». Folk som arbeider med/innen helse og de som er opptatt av fremtiden, kan finne mye interessant stoff. Nytt for meg er omtalen av de såkalte CODEX-lovene. I et valgår har vi muligheten til å spørre politikere om hvorfor CODEX-lovene, som kommer til å dominere EU's helsepolitikk fremover, har fått den absolutt strengeste fortolkning hos oss – og det i et land som ikke engang er medlem i EU. Som en hyllest til de tre forfatterne for mot, ærlighet og evne til formidling er det naturlig for meg å vise til en av mange «prescripts» i *Code of Conduct for Vipassana-meditatører: «Take refuge in Sangha (fra Pali, gml indisk språk) i.e. pure minded persons».*

pe-ea@online.no

- ✓ Salg av mørkefeltmikroskoper
- ✓ Mikroskop til tørkeprøver
- ✓ Kurs i praktisk og teknisk bruk

mikroforum

www.mikroforum.no